

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1329/2020
29.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Споменке Зарић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Ивица Кропф, адвокат из ..., против тужених „Коридори Србије“ д.о.о. Београд и ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3960/2019 од 24.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3960/2019 од 24.09.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3960/2019 од 24.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пироту П 1142/17 од 19.02.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па су обавезани тужени да тужиоцу солидарно накнаде материјалну штету која се састоји у трошковима подизања винограда у износу од 204.000,00 динара, накнаду штете за 2015, 2016. и 2017. годину у износу од 75.300,00 динара, као и износ од 175.700,00 динара на име измакле добити, односно укупно 455.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев за исплату законске затезне камате на главно потраживање за период од 27.06.2017. године као дана вештачења до пресуђења. Ставом трећим изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 75.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3960/2019 од 24.09.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке у односу на тог туженог, у делу накнаде материјалне штете која се састоји у трошковима подизања винограда у износу од 204.000,00 динара и накнаде штете за 2015, 2016. и 2017. годину у износу од 75.300,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом другим изреке првостепена пресуда је преиначена у преосталом делу става

првог изреке у односу на овог туженог тако што је тужбени захтев којим је тражено да се тужени ЈП „Путеви Србије“ Београд обавезе да тужиоцу на име накнаде штете на име измакле добити исплати износ од 175.700,00 динара, са законском затезном каматом одбијен, као неоснован. Ставом трећим изреке преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде у односу на овог туженог тако што је тужени ЈП „Путеви Србије“ Београд обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 59.772,00 динара. Ставом четвртим изреке жалба туженог „Коридори Србије“ д.о.о. Београд је одбачена, као неблагоприятна.

Против става првог изреке правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ЈП „Путеви Србије“ Београд је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13- УС, 55/14, 87/18, 18/20, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из чл. 154. и 207. Закона о облигационим односима, обавезан је тужени ЈП „Путеви Србије“ Београд да тужиоцу, солидарно са туженим „Коридори Србије“ д.о.о. Београд, накнади штету коју је тужилац претрпео у висини подизања винограда и изгубљене добити у току 2015, 2016. и 2017. године, јер услед извођења радова на изградњи деонице новопоројектованог ауто-пута „Коридора 10“ и приступних путева није био у могућности да приступи парцели и да користи парцелу на којој се налазио засад винограда, као и из разлога што је услед сливања воде са ауто-пута виноград на парцели тужиоца пропао. Оцењен је неоснованим приговор недостатка пасивне легитимације на страни туженог, јер према одредбама Закона о путевима тужени ЈП „Путеви Србије“ Београд обавља делатност управљача јавног пута и корисник је експропријације у погледу изградње деоница ауто-пута, односно врши инвеститорска права на изградњу и реконструкцији јавног пута, због чега је одговоран за штету која је у узрочно-последичној вези са изградњом ауто-пута, коју је у конкретном случају тужилац претрпео.

Оваква одлука је у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда донете у истоветном чињенично-правном спору, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Без утицаја је на другачију одлуку о ревизији позивање тужиоца на Закључак Врховног касационог суда усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 18.12.2017. године, јер је исти донет по питању расправљања пасивне легитимације на страни Републике Србије и „Коридори Србије“ д.о.о. Београд у парницама за накнаду штете насталим у вези са извођењем радова на изградњи ауто-пута, што није од утицаја на солидарну одговорност ЈП „Путеви Србије“ Београд и „Коридори Србије“ д.о.о. Београд за накнаду штете у смислу члана 207. Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 24.07.2017. године. Првостепена пресуда донета је 19.02.2019. године. Другостепена пресуда је донета 24.09.2019. године. На дан подношења тужбе 1 евро је, према средњем курсу НБС, износио 120,3541 динара, па вредност предмета спора побијаног дела у износу од 279.300,00 динара представља динарску противвредност 2.320,65 евра.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан поношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић